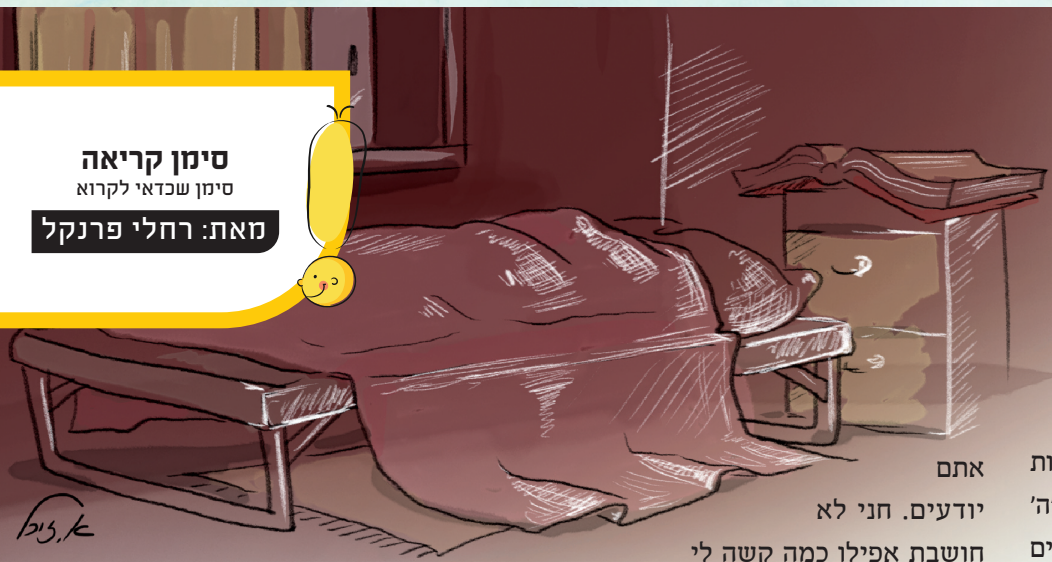

אתם

יודעים. חני לא

חושבת אפילו כמה קשה לי

לישון על המיטה המתקפלת, וכמה הרעשים שלה מפריעים לי להירדם. היא חושבת שאני מפונקת. חיים וישראל חושבים שאת כל הממתקים שלי הם יכולים לקחת, ולפתוח את המגירה שלי בלי רשות. אם מחלקים משהו ואין מספיק אז לי לא ייתנו כי אני ותרגית ולא אכפת לי". המילים נשפכו לי מהפה מהר כמו המכוניות שנסעו בכביש, והדמעות טפטפו כמו ברז שיש בו נזילה.

אמא חיכתה בשקט שאסיים לדבר. היא חיבקה אותי חזק חזק ואמרה לי: "אלישבע מתוקה, כל כך חבל שלא שיתפת אותי קודם. למה לא אמרת שקשה ליהלום שלי?"

"כי צריך לוותר, זו מצווה", לחשתי מבושלת. "נכון מאוד", אמרה אמא בתקיפות. "חשוב מאוד לוותר, אבל יש פעמים שמותר לך לומר שאת רוצה גם, שאת לא יכולה, שקשה לך. המצווה צריכה לשמח אותך, לא להעציב".

הכדור העצבני שבלב שלי פרץ החוצה ועף ממני לתמיד. היה לי פתאום הרבה אור בפנים, שמש ושמחה.

"תודה אמא", מחיתי את הדמעות, טעמתי את השוקולד הנמס, מתיקות הציפה את פי. הציפה גם את הלב.

שבוע עבר מאז. המיטה המתקפלת ואני חברות טובות. היא לימדה אותי להתהפך בצורה שלא תכאיב לה. אני סיפרתי לה את הסודות הכי כמוסים. יחד פרצנו בצחוק גונח בלילות פרוצים. "את לא כל כך נוראה" - בחנתי אותה

שיש למישהו מספיק כסף בשביל לקנות אותך. וחוף מזה", היא הסתכלה עלי, "ה' נתן אותך לי ולאבא, ואנחנו לא מוותרים עלייך אף פעם". חיבקתי את אמא, אמרתי לה שאני רוצה לומר לה סוד. היא קירבה את אוזנה לפי ולחשתי לה: "גם אני לא מוותרת עלייך. אפילו שאני כל כך אוהבת לוותר, ואפילו שהיית יכולה לשלוח לגננת עוד דף זורח של ויתור, ולשים לי עוד סמיילי במבצע".

עכשיו אמא קוראת לי יהלום ורוצה לצאת איתי לטיול. "בטח שאני רוצה", התלהבתי. אז התארגנו ליציאה, והלכנו לגינה חמודה ושקטה. דיברנו וצחקנו, סיפרתי לה על החברות, על המורה, על המדבקות שהחלפתי עם השכנות. הוצאנו ממתקים. אמא גילתה לי בשקט בשקט, שגם אימהות אוהבות ממתקים ושאני לא אגלה לאף אחד, אבל יש לה מחבוא מיוחד ששם היא ואבא מחביאים את הסוכריות ושוקולדים.

"אמא, למה לקחת דווקא אותי לטיול איתך? למה לא את חני או את חיים או ישראל?"

"כי את יהלום", אמרה אמא. "את מוותרת לכולם תמיד בחיוך. מתייחסת יפה לאחרים. נותנת תמיד בשמחה. יש לך לב זהב. חשבנו אבא ואני שמגיע לך ערב נהדר עם אמא. וגם", הנמיכה אמא את קולה והסתכלה עלי חזק, "ראינו שהלב של אלישבע שלנו הנהדרת עצוב בימים האחרונים והחיוך היפה שלה נעלם".

"רוצה לספר לי, אלישבע, מה קרה שם בלב שלך?"

פתאום היד שלי התרטבה, טיפות קטנות ומלוחות נשרו על השוקולד המתוק. רציתי לספר לאמא. רציתי מאוד.

"אני לא יכולה כל כך הרבה לוותר, ואף אחד לא יודע, ואף אחד לא מעריך, רק

בעין חדשה.

"את פשוט פחות כבדה" - היא חרקה. נכון, התרווחתי עליה. מאז ששיתפתי את אמא, ירד לי כדור עופרת מהלב. היא הנהנה. רצתה להמשיך לדבר, אבל אני נרדמתי, נחתי לתוך חלום סוער. למחרת בערב חיכתה בסלון מיטה מעץ בוהק, מעוטרת ויפה. בשום אופן לא מתקפלת, גם לא מהקפיצות של חיים וישראל, שלטשו אליה מבטים חומדים. "המיטה של אלישבע", הכריזה אמא. אבא בא לקחת את המיטה המתקפלת למחסן. כשהוא עמד בדלת ביקשתי ממנו לחכות רגע, ובלי שישמו לב דחפתי לשם דף. דף מקופל.

תודה לך, היה כתוב שם. בתחילה חשבתי שאני ממש כמוך מקופלת, מצומקת. בזכותך גיליתי שאיני כמוך, אני כמו שוקולד מקופלת מתוק טעים וטוב, יודעת לבחור מתי להתקפל ומתי להתיישר. מתי לתת את הלב שלי היקר ומתי מותר לי לומר לא, לסרב יפה, ובעדינות.

תודה שחרקת יחד אתי בלילות, הקשבת לקיפולי הלב שלי.

תודה לך על המסר ששלחת לי, מסר מקופל.

אלישבע הבטתי על המיטה החדשה הנהדרת והצבעונית. מזווית עיניי ראיתי את ספרה של הנסיכה אנג'ליקה מחייך אלי מן המדף.

"הי, אנג'ליקה", קרצתי אליה. "ראית את מיטת הפאר שלי?"

אין כמוה בכל ארמונות צרפתי! היא צחקה. אני צחקתי. קרני שמש ריקדו על החלון.

מסר מקופל

לגנת הרבה פתקי ממו זוהרים. אלישבע ויתרה לאחיה על המשחק, אלישבע ויתרה על המקום שלה, אלישבע ויתרה על הממתק, על הספר. אני מחייכת לעצמי, מדמינת את המורה שושי קוראת את הפתקים האלו. העיניים שלי נעצמות אט אט, המיטה שולחת לי גניחה אחרונה, לשיר ערש ולילה טוב.

בבוקר אני קמה ומרגישה שהוא נפתח לגמרי, הכדור. כל העצב שהיה בו התפזר לי בחלל, מהרגליים עד הראש. בארוחת בוקר, כשחיים התלונן שהוא רוצה לשבת במקום שאני יושבת, לא זזתי. חיים התעצבן, ודמעות עמדו בעיניים שלו. רציתי לקום ולוותר כמו תמיד, אבל נשארתי במקומי. לא נכנעת, עקשנית. מי יעריך את הוויתור שלי? מי ידע שזה היה לי קשה ובכל אופן עשיתי את זה? לא זזה.

חיים בכה, בעט ולא אכל ארוחת בוקר. כולם התחננו אלי שאקום, לא קמתי. לא שמעתי אותם אפילו.

רק את הלחישה של חני שמעתי. "מה קרה לה? היא הרי תמיד עושה מה שאומרים לה!"

ישראל אמר: "היא רוצה צומי..." חרצתי לו לשון. הם לא ידעו כמה שורפת האש שבתוכי, הם לא ראו שבעיניים שלי, שאמא אומרת תמיד שהם כל כך טובות, נוצצת דמעה.

"ילדת יהלום, רוצה לצאת אתי לטיול קטן?" שאלה אותי אמא אחרי כמה ימים. אמא קוראת לי ככה תמיד. היא אומרת שאני היהלום הכי יקר שיש בעולם. ואם סוחר יהלומים היו מכירים אותי, הם היו קונים אותי בהון תועפות.

"מה, לקנות אותי? את תיתני להם לקנות אותי?" שאלתי אותה בבהלה, כשהייתי קטנה.

"נראה לך?" היא צחקה. "אני לא חושבת

קשה לי, אני לוחשת בלי קול.

"הי, מיטה מתקפלת, למי?"

"אמא, למי המיטה המתקפלת?" שואלת חני, שוכחת מהמזגן ומהספה והולכת למטבח.

אני לא שומעת מה אמא עונה, אבל שומעת היטב מה חני עונה, רוקעת ומתעצבנת.

"אלישבע תוותר לי, היא תמיד מוותרת", אומרת לבסוף חני. "והיא גם קטנה יותר. אף חברה שלי לא ישנה על מיטה מתקפלת. אמממא".

"בסדר, אלישבע תישן על זה", פוסקת אמא וקוראת לכולם לארוחת צהריים. בערב אני עולה על המיטה המתקפלת בלי תלונות, בלב כבד. לא רציתי לישון עליה, שנאתי את החריקות שהיא משמיעה. "את תמיד מוותרת ותמיד מפסידה", לחש לי כדור מקופל ועצבני בתוך הלב. אהה, אנג'ליקה הנסיכה. ממיטת האפיריון שלך - ראי לאן נפלת...

הכדור המקופל שבתוכי גדל מיום ליום, הקיפולים שלו נפתחים לאט לאט, הוא מנופח ועצבני ועצוב, מאוד עצוב.

"חני, אולי נעשה תורנות על המיטה?" "מה זה עלה על דעתך?" מביטה בי חני בתמהון. "שאני אישן על הגרנטאה הזו? רק אעלה אליה - והיא קורסת", חותמת חני. מושכת את השמיכה, ומכבה את מנורת הלילה.

סוף פסוק, אין על מה לדבר. "זה לא רק את", אני לוחשת למיטה הגונחת. מתהפכת, מנסה למצוא תנוחה. היא נאנחת.

"נמאס לי להתקפל, להתגמש ולוותר כל פעם. אף אחד לא מעריך, כולם חושבים שזה מובן מאליו".

המיטה שולחת חריקת השתתפות. חבל שאני לא בגן. אמא הייתה שולחת

"תמשוך מימין".

"מה פתאום, משמאל".

"מצחיק אחד, זה לא ייכנס".

קולות הוויכוח של חיים וישראל מוציאים אותי מארמונה המפואר של הנסיכה אנג'ליקה אל הסלון.

"מה קורה שם?" אני סוגרת את הספר בחבטה, הולכת לבדוק ומקבלת מכה במצח מחפץ גדול בעל גלגלים שהפך למכונית המרוץ של אחיי השובבים.

"הי, לעצור, מה זה הדבר הזה?"

"מיטה מתקפלת", ממלמל חיים, נוטש את המכונית ומחליט לפתוח את המיטה ולנסות אותה.

"אלישבע?"

"כן, ישראל".

"מסכימה לי את הממתק שקיבלת מבית הספר?"

"למה שאביא לך?"

"כי... כי..."

"אם אין לך סיבה אני לא מביאה".

"כי אני כזה מותק", מבריק האח שלי סיבה מצוינת.

"אתה באמת מותק". אני פותחת את הספר, אנג'ליקה מחכה. "קח אותו מהמגירה שלי, אבל אתה נותן גם לחיים".

בטח.

הם משלבים ידיים, ורצים לפני שאתחרט.

בזמן שהם מתלקקים אני קוראת על המשרתת התכנית, שבעצם זוממת לחטוף את הנסיכה ו...

"ש-לום".

חני הגיעה מהסמינר.

"מה שלומך אלישבע? מה דעתך לתת לי את המקום שלך על הספה? הוא פשוט מול המזגן והיה כל כך חם בחוץ".

"בשבילך - הכול". על אף שזה קצת

